

ပုထိုး

ဆန်းကြယ်လှပတဲ့အပြောင်းအလဲ

NYI NYI

အခန်း (၁)

အိမ်ရှေ့ခန်းဆီမှ ကျယ်လောင်လောင်၊ ပွစိစိ၊ တဗျစ်တောက်တောက် ပစိပစောက် အသံများ ကြားလိုက်ရလျှင် “အကြည်” တစ်ယောက်တော့ ဈေးကပြန်ရောက် လာပြီပေါ့ ... ဟု “ချမ်း” က သိနိုင်လိုက်ပါသည်။ ။

“ဒီလိုတော့ လာစမ်းလို့ ဘယ်ရပါ့မလဲ...အကြည်တို့ က ဈေးဝယ်စားလာတာဖြင့် အံတိုနေပြီရယ်ဟာ ... ဒီပြင်လူကိုသာ ဒီလိုနှပ်လို့ ရချင်ရမယ်ဟေ့... အကြည် ဆိုရင်တော့ ဆောဒီးပဲ ...”

ချမ်းက မျက်မှောင်ခပ်ကုတ်ကုတ်ကလေးနှင့်ပင်... ကိုယ်လုပ်ကိုင်စရာရှိသည့် အလုပ်တွေကို မြန်မြန်ထက်ထက်နှင့် တတောက်တောက်လျှောက်လုပ်နေလိုက်သည်။ ။ ပြောပုံဆိုပုံလေသံအရဆိုလျှင် အကြည်သည် ဈေးထဲမှာ တစ်ယောက်ယောက်နှင့်တော့ စကားများ ၊ အချေအတင်ဖြစ်၊ ဒီထက်ဆိုးသေးရင်တော့ ရန်ပါဖြစ်လာခဲ့ပြန်ချေပြီ။ စကားအသွားအလာအရ ဈေးဝယ်အချင်းချင်း တစ်ယောက်ယောက်ထဲမှ မဟုတ်၊ ဈေးသည် တစ်ဦးဦးနှင့်သာ။

“အကြည်တို့ က လက်ထဲဆကြည့်လိုက်ရင် နှစ်ဆယ်သားဆို ဘယ်လောက်၊ အစိတ်သားဆို ဘယ်လောက်၊ လက်အချိန်အဆနဲ့ တင် အလေးပြည့်မပြည့်က တန်းသိနှင့်ပြီးသား။ ငါးဆိုပါးဟက်လှန်ကြည့်နေစရာ ဗိုက်ထိုးကြည့်နေစရာ မလိုဘူး၊ လတ်မလတ်က မျက်လုံးနဲ့ တင် တ

စံချက်ဖမ်းကြည့်လိုက်၊ တန်းခနဲ သိတယ်။ ဘာများမှတ်နေကြလို့ လဲ မသိဘူး...ဟင်း...”

ကိုယ်ရေးရာဇဝင် (CV) တွေ၊ သင်တန်းဆင်းလက်မှတ်မူရင်းတွေကို တစ်ခုချင်းစစ်ပြီး ဖိုင်နဲ့ တွဲညှပ်နေရာက ချမ်းမှာ အကြည်ရဲ့ စကားတွေ၊ စကားလုံးတွေကို နားအကလောကြီးကလောနေရပါသည်။ ။ လေသံရဲ့ ဟန်ကတော့ “မဟာပညာကျော်” ကြီး တစ်ယောက်ကဲ့သို့အလား။ လောကကြီးထဲမှာ သူ့လောက် “သိ” နိုင်နေတဲ့ လူ နောက်ထပ် တစ်ယောက်လောက်မှ တောင် ထပ်သိနိုင်တော့မဲ့ အသွင်မျိုးကို ဆောင်နေသည်။ ။

“အမလေး...သားငါးတွေကို ချိန်ခွင်ခွက် တစ်ဖက်တည်းဖြုန်းခနဲ ပစ်ပေါက်တင်လိုက်ပြီး ချိန်ခွင်ညှာကြီး တစ်ဖက်စောင်း ဇောက်ထိုးကြီး ဖြစ်ပြသွားတာလောက်ကတော့ အကြည်တို့ က ရိုးဟိုး...ဟိုး...နေပါပြီ”

“အကြည်”

သည်းခံပြီး ပိတ်ပိတ်ကလေး ဆက်ငြိမ်နေနိုင်တော့သည့် ချမ်းက ခပ်ဆတ်ခတ်၊ ခပ်အုပ်အုပ် လေသံလေးနှင့် တစ်ခွန်းဖြတ်အော်လိုက်ပါသည်။ ။ ချမ်းရဲ့ “အကြည်” ခေါ်သံသည် သူ့ကို အမှန်တကယ် ခေါ်ချင်တာ မဟုတ်မှန်း၊ သူ ပြောဆိုဂုဏ်လုပ်နေသမျှတို့ အတွက် ဟန့်တားပိတ်ပင်လိုသော သဘောသာဖြစ်မှန်း အကြည်တစ်ယောက် (ရှေ့ရှေ့ကအတွေအကြုံတွေအရ) သိသိကိုသိပြီး ဖြစ်နိုင်သော်လည်း ...

“ချမ်းရေ...ဘာလိုလို့ လဲ၊ ဘာရှာမတွေ့ဘူး ဖြစ်နေသလဲ၊ အကြည် ဘာလုပ်ပေးရမလဲ တူမလေး”

ကျွတ်...။ ငါ့ကိုက မှားတာပါနော်။ စကားတွေစမြည်တွေ အချီအချ၊ ကြာရှည်ကြာများ ၊ အချေအတင်တွေ လုပ်မနေချင်ပါဘူးဆိုမှ ။ သို့သော် မရပါလေတော့။ အကြည်က ချမ်းရဲ့ အခန်းတံခါး အကန့်လေးထဲ

ခေါင်းကလေးတိုးဝင်ကာ ပြူ လာပြီး...

“ချမ်းရေ...ဘာလိုအပ်နေသလဲ”

“ဘာမှ မလိုဘူး၊ ရတယ်...ရတယ်”

“ခေါ်လိုက်လို့ လေ၊ ဘာလို့ ခေါ်တာလဲ ...လို့ ”

ချမ်းက သက်ပြင်းလုံးကြီးတစ်ခုကို ပါးစပ်ကနေတမင်ပဲ မှုတ်ထုတ် ပစ်လိုက်တော့ကာ...

“အကြည်...အဲသလို ဘယ်သူတစ်ယောက်၊ တစ်ယောက်ကိုမှ ဦးတည်ပြောနေတာမဟုတ်တဲ့ ဗျစ်တောက်တောက်၊ ပွစိစိ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် စုံစီနဖာစီတွေကို ချမ်းနားထောင်နေရတာ မကြိုက်ဘူး။ သိပ်စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်တယ်...”

ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အိမ်တွေကလည်း တစ်ခန်းနဲ့ တစ်ခန်း၊ တစ်အိမ်နဲ့ တစ်အိမ် ကပ်ကပ်ကလေးတွေ နီးနေကြတာ။ အကြည့်ရဲ့ အဲဒီအဓိပ္ပာယ်မဲ့၊ အကျိုးမရှိတွေကို သူများ တွေ နိစ္စရူဝ ကြားကြားနေကြမှာ ကိုလည်း ချမ်းမကြိုက်ဘူး၊ ရုတ်တယ်လို့ ဘယ်နှခါ ပြောထားရမလဲ... ဟင် ”

ချမ်းသည် လက်ညှိုးကြီး ပါးစပ်ထဲ ထည့်ကိုက်ထားကာ အပြစ်မရှိသော ကလေးကြီးလို လုပ်ပြထားသည့် အကြည့်ရဲ့ မျက်နှာဝဖောင်းဖောင်းကြီးထံမှ မျက်ဝန်းတွေကို ခပ်မြန်မြန်ပြန်လွှဲထားလိုက်ရင်း...

“ကဲ...ကဲ...ဖယ်တော့၊ ထွက်တော့၊ ချမ်းက သွားရတော့မှာ ”

“အဲ...ထမင်းက ပြန်စားမှာ လား၊ ထမင်းဘူး မယူသွားဘူးဆိုတော့ ”

“ယူသွားချင်ရင်ကော၊ ခုမှ ဈေးကပြန်ရောက် လာပြီး မီးဖိုထဲ တန်းမဝင်သေးဘဲ အိမ်ရှေ့ဖိနပ်ချွတ်အဝမှာ တင် ဘေးခန်းတွေ မကြားကြား

အောင် လေသံထိုင်ပစ်နေတဲ့ သူ့ဆီက ထမင်းဘူးက ဘယ်အချိန်လောက်မှာ ထွက်လာမှာ မို့လဲ”

“ညည်းကအေ... ဒီနေ့က ထမင်းဘူးမလိုလောက်သေးတဲ့ နေ့မှန်း ကျုပ်က တွက်ပြီးထားပြီမို့ပါ။ နို့မို့ ညည်းတစ်သက်လုံး မွေးကတည်းက ခုထိ ထမင်းဘူးမမီတဲ့ နေ့ဆိုတာများ ရှိခဲ့ဖူးလို့ လား၊ ခုယူသွားချင်လည်း ခုမရနိုင်ဘူးလို့ များ ထင်နေလို့ လား၊ ခဏလေးပဲ စောင့်၊ ဆယ်မိနစ်။ အလွန်ဆုံးမှ ဆယ့်ငါးမိနစ်”

အကြည်နှင့် အဲသလို စကားလက်ဆုံတွေ အချီအချပြောနေရရင်ကို အလိုလိုနေရင်း ဘာကိုမှန်းမသိ စိတ်ဆတ်၊ စိတ်ဆိုးလာတတ်သော ချမ်းက ဘာဆိုဘာမှ ထပ်ပြောမနေတော့ဘဲ အခန်းပေါက်ဝကို ပိတ်ဆို့ထားမတတ် ဖြစ်နေသည့် အကြည့်ကိုယ်လုံးကြီးကိုပဲ အတင်းတိုးတိုက်ပစ်ကာ အခန်းထဲမှ တိုးထွက်လာပါသည်။ ။

စကားဆက်နေရရင်လည်း ဖြေရှင်းတာတွေ၊ သူ့အမှန်ဖြစ်ကြောင်း အယူခံဝင်တာတွေ၊ ဘယ်တော့မှ သူ့အမှားမရှိ၊ အပြီးသတ်ကျတော့ သူများ ရဲ့ မှာ ကြားချက်တွေ၊ စည်းကမ်းတွေကိုလည်း ဘယ်တော့မှ ဘယ်တုန်းကမှ မလိုက်နာ၊ နားမထောင်တာတွေ။ ဒါတွေ...ဒါတွေနှင့် ချမ်းပဲ ပိုပို စိတ်ဆတ်စိတ်တိုလာရမည်။

အလုပ်အသစ်တစ်ခုအတွက် အင်တာဗျူးဝင်စရာရှိသည့်နေ့မျိုးမှာ ချမ်းက မျက်မှောင်ကြီးကုတ်၊ မျက်နှာမရွှင်၊ ဒေါသရိပ် ဖျောက်မရသည့် မျက်ဝန်းမျိုးတွေနှင့်တော့ ဖြစ်မနေချင်ပါပေ။ ဒီအလုပ်က ရမှ ဖြစ်မည်။ အလုပ်အသစ်တစ်ခုခုက အလျင်အမြန် လိုအပ်နေသည် ။ ဒီရက်ပိုင်း တစ်ပတ်လောက်အတွင်းမှာ မှ အလုပ်အသစ်တစ်ခုခု မြန်မြန်ထက်ထက် မရနိုင်ဘူးဆိုရင် အိမ်ရဲ့ ဘတ်ဂျက်ရေးရာ အခြေအနေက မလှမပနိုင်

တော့ဘူးလေ။

ဒါတွေကို သူ ဘာမှ လဲ သိမှာ မဟုတ်ပါဘူး။ သူ့အလုပ်က အချိန်တန်ရင် ချမ်းရှေ့ သူ့လက်ဝါးကြီး လာဖြန့်လိုက်ပြီး ဝယ်ခြမ်း၊ ချက်ပြုတ်၊ အိမ်အလုပ်တွေနဲ့ ပဲ သူ့ကမ္ဘာကြီးက အရေးကြီး၊ ကြီးကျယ်နေကာ၊ သူ့ကိုယ်သူ မဟာဧရာမ အလုပ်များ သူကြီး၊ စွမ်းပကားရှင်ကြီး၊ ပညာရှင်ကြီးအလား ထင်မှတ်မှားနေတော့တာ။

အရင်တုန်းကတော့ ထိုလက်ဖဝါးကြီးသည် ချမ်းရှေ့မှာ လာဖြန့်ခဲ့ခြင်းမဟုတ်။ သူ့အစ်မဖြစ်တဲ့ မေမေ့ရှေ့မှာ ပဲ သွားသွားဖြန့်ခဲ့ရတာမျိုးပါ။ “အဲဒီတုန်းက ပိုစိတ်ချမ်းသာရတယ်” ဟု အကြည်က မဲ့ကာရွဲ့ကာ မကြားတကြား ပြောတတ်လျှင် ချမ်းကတော့ တမင်ပဲ သူ့မျက်နှာကြီးရှေ့ တည့်တည့်ကို သွားကြည့်ပစ်လိုက်ပြီး... “အကြည်တင်လား ချမ်းလည်း အဲဒီတုန်းက ခုထက် ရှစ်ဆလောက် ပိုစိတ်ချမ်းသာရတယ်” ဟု ပြောထည့်မိသည် ပင်။

အကြည်နှင့် ချမ်းကား မတည့်အတူနေ (ဘယ်တော့မှ လဲ တည့်တော့မည် မဟုတ်တဲ့ ၊ အမြဲလည်း အတူပဲနေသွားကြရမဲ့) တူဝရီးအရင်း ခေါက်ခေါက်တွေပင်တည်း။

မေမေ့ရှိုတုန်းကတော့ ချမ်းသည် သိပ်ကြီးတောင့်တောင့်တင်းတင်း၊ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ မဟုတ်တဲ့ “ဖတဆိုး” သမီးလေးတစ်ယောက် ဖြစ်ရပေမဲ့ မုဆိုးမမိခင်ရဲ့ အရိပ်အောက်မှာ ဘာမှ ပူပင်စရာမလိုတဲ့ အေးချမ်းတည်ငြိမ်မှု အပြည့်နှင့်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အကြည်နဲ့ ကတော့ အဲဒီကတည်းကကို မတည့်ကြတာပါ။

အို...အဲဒီကတည်းက မဟုတ်ပါဘူး။ ချမ်း လူမှန်းသိတတ်လာချိန်က တည်းက စခဲ့တာပါ။ မိသားစုဝင်သုံးယောက်ရဲ့ အဓိကဝင်ငွေနဲ့ စားဝတ်

နေရေးအတွက် ချမ်းရဲ့ မိခင်ဖြစ်သူမှာ ပင် တာဝန်တွေပုံရှိနေပြီး အရွယ်ကြီးရောက်၊ လူကြီးက လေးလုံးခြောက်ဖက် ကျားကိုးစီး စားမကုန်ကြီးနှင့် ဝင်ငွေရမည့် ဘာအလုပ်တစ်ခုကိုမှ မလုပ်ချင်သည့်၊ မလုပ်ခဲ့သည့် အကြည့်ကို ချမ်းက ငယ်ငယ်လေးတည်းက ကြည့်မရခဲ့တာပါ။

“သူက တစ်ဖက်တစ်လမ်းက အိမ်လုံတယ်၊ သမီးကိုလည်း ကြည့်ပေးထားနိုင်တယ် ဆိုတော့ မေမေ့မှာ စီးပွားကို နောက်ဆံတင်းမနေရဘဲ ရှာဖွေနိုင်တယ်။ ဘာမှ ပြန်ကြည့်မနေရဘူးဆိုတော့ အလုပ်လုပ်ရတာ တွင် ကျယ်တာပေါ့ သမီးရယ်...”

အိမ်သားတစ်ယောက်အနေနဲ့ အဲဒီလောက်တာဝန်ကို ဝင်ယူနေတာနည်းတဲ့ အားကိုးရမှုလား၊ ဒါတွေကို သူလုပ်မပေးနိုင်ရင်လည်း မေမေပဲ လုပ်ရမဲ့ဟာတွေပဲ။ မေမေပဲ ဒီထက်ပင်ပန်းရမှာ ။ ကျေးဇူးဆိုတာ ကြိဖန်တင်တတ်ရပါတယ် ချမ်းရယ်။ ဘာမှ အသုံးမကျဘူးလို့ တော့မပြောပါ မမြင်ပါနဲ့ ”

“လွဲနေတာကို ပြောတာလေ။ တကယ်ဆို မေမေလည်း အရင်က ဖေဖေရှာကျွေးတာကို ထိုင်စား လာပြီး အိမ်တာဝန်တွေကို မေမေပဲ ယူခဲ့တာ မဟုတ်လား။ သူကတော့ အဲဒီတုန်းကတည်းကလည်း ဒီအတိုင်း။ ခုဖေဖေ မရှိတော့ချိန်ကျတော့ မေမေတောင် အလုပ်လုပ်၊ ဝင်ငွေရှာသူအဖြစ် ပြောင်းလဲလာနိုင်သေးရင် သူလည်း ပြောင်းလဲပါတော့လား ...

မေမေက ခါတိုင်းလိုပဲ အိမ်လုံအောင် စီမံအုပ်ချုပ်၊ သူက အပြင်ထွက် ဝင်ငွေရှာ။ ဒါမှ မဟုတ် နှစ်ယောက်လုံး ဒိုးတူပေါင်ဖက်တွဲပြီး လုပ်ကြ ကိုင်ကြ၊ ရှာဖွေကြဆိုရင်လည်း မေမေ့မှာ ဒီလောက် အပန်းဘ

ယ်ကြီးပါတော့မလဲ ...

ခုဟာကတော့ ဘယ်အခြေအနေကိုရောက်ရောက်၊ သူကတော့ ထိုင်စားက ထိုင်စား။ ဘာအလုပ်မှ လုပ်ချင်စိတ်ကို မရှိဘူး။ မနက်တစ်ခါ၊ ညနေတစ်ခါ ဈေးသွားချက်ပြုတ်ပြီး အိမ်ကျဉ်းကျဉ်းလေးထဲ ခေါက်တုံ့ခေါက်ပြန် နှစ်ခေါက်လောက် လျှောက်လိုက်ရရင်ပဲ အင်မတန်အလုပ်များ ၊ တာဝန်ကျေတဲ့ သူကြီးလို သူ့ကိုယ်သူ ထင်နေတာကို ပြောနေတာ။ ဘာလို့ သူက ဝင်ငွေရှာတဲ့ အလုပ်ကို မလုပ်ချင်၊ မလုပ်နိုင်ရမှာ လဲ

မေမေက ချမ်းကို “ဪ...ချမ်းရယ်၊ ခက်ရချည့်” ဆိုတဲ့ အကြည့်မျိုးနှင့် ကြည့်ခဲ့ပါသည် ။ ချမ်းကတော့ မေမေရဲ့ အကြည့်တွေကို မသိကျိုးကျွန်ပြုကာ ...“အေးအေးလေး ထိုင်စားနေတယ်ဆိုလည်း ဟုတ်သေး” ဟု ထပ်ကွန့်ညွန့်လိုက်ပြန်သေးသည် ။

တကယ်လည်း “အေးအေးလေး ထိုင်စား” နေတာမှ မဟုတ်တာ။ အင်မတန်မှ ပြဿနာရှာ၊ ပြဿနာဖြစ်စေတတ်သော အကြည့်ဟာ ဈေးသွားရင်း၊ လမ်းထိပ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ထွက်ထိုင်တတ်ရင်း၊ ဘေးအိမ် ရှေ့အိမ် နောက်အိမ်များ နှင့် ပေါင်းသင်းဆက်ဆံ ပြောဆိုနေတတ်ရင်းတွေကပင် ရန်ဖြစ်မည်။ ပြဿနာတက်မည်။ သူ့မျက်နှာ ကိုယ်မမြင်နိုင်၊ ကိုယ့်မျက်နှာသူ မကြည့်နိုင်တွေ ဖြစ်ကြမည်။

ကြာကြာနေတော့ ချမ်းတို့ တစ်မိသားစု၊ တစ်အိမ်တည်းကလေးဟာ ရပ်ကွက်တစ်ခုလုံးနှင့် မသင့်ဖြစ်လာမည်။ ရပ်ကွက်လူကြီးများ ရဲ့ သတိပေးခြင်းကိုခံရ၊ ကာလသားလူငယ်လူရွယ်များ ရဲ့ ပြောင်လောင်ရန်စခြင်းကိုခံရ။ ချမ်းနဲ့ မေမေနဲ့ ကို ဝိုင်းလုပ်နေကြတာမျိုး မဟုတ်ဘူး ဆိုရင်တော့ အခြေအနေက ပြန်ကောင်းလာဖို့ မရှိ။ ဒီထက်ဒီပဲ ဆိုးလာနိုင်ဖို့ ရှိ

သည့် ရပ်ကွက်တစ်ခုမှာ နေရင်းထိုင်ရင်း မျက်နှာပြောင်နှင့် ဆက်နေ
နေလို့ မရနိုင်တော့ဘူးလို့လို ဖြစ်လာကာ ချမ်းတို့ ဟာ အိမ်ပြောင်း၊ ရပ်
ကွက်ပြောင်း၊ နေရာသစ်ရှာ လုပ်ကြရပြန်ပါရော။

အဲဒီလိုဖြစ်ရပြန်ပြီဆိုရင် မေမေဟာ အကြည့်ကိုပြောလည်း ခဏတ
စ်ဖြုတ်လောက်သာ။ ပြီးရင် အကြည်ကလည်း မူလအတိုင်းပဲ ပြန်ဖြစ်၊
မေမေကလည်း မြင်တွေ့နေရက်နဲ့ ခွင့်လွှတ်သည်ခံ။ ပျံကျကြီးတွေလို
တစ်နှစ် တစ်ခါလောက် အိမ်ပြောင်း နေရာပြောင်းနေရသည့် အလုပ်ကို
ချမ်းကတော့ ငြီးငွေ့စက်ဆုပ်လွန်းလှပါပြီ။ မေမေကတော့ သည်းညည်း
ကိုခံ ခံနိုင်လွန်းလှကာ...

“ဘဝဝဋ်ကြွေးဆိုတာ ရှိတယ်၊ သူ့ဘဝအဆက်အဆက်က အထုံပါ
လာရင် ဒီလိုပဲ ကျေအောင်ဆပ်ကြရမှာ ပဲ၊ သူ့စိတ်၊ သူ့ပင်ကိုအဖြစ်မှန်
ကိုတောင် ရေရေရာရာ မသိနိုင်တဲ့ ၊ မဆင်ခြင်နိုင်တဲ့ သူတစ်ယောက်ကို
တခြား ဘယ်နေရာမျိုးမှာ မဆိုလည်း အမှန်အတိုင်း မြင်ပါတော့လား၊
အမှန်တွေ အကောင်းတွေပဲ လုပ်ပါတော့လားလို့ ကန့်သတ်ပေးချင်လို့ မ
ရနိုင်ဘူး”

မေမေ ဆိုလိုတာက အမိဝမ်းက ကျွတ်စဉ်ကတော့ ပုရိသစင်စစ် ဖြစ်
ခဲ့ဖူးတဲ့ “ကြည်သာ”မှ သည် “အကြည်” ရယ်လို့ “နပုံသက”၊ နပုလ္လိင်ဘ
ဝရောက်ကာ “မူရင်းမူလ” ပျက်နေသည့် သူ့မောင်ငယ်ရဲ့ ဘဝကို
သနားကြင်နာခြင်းကြီးစွာနဲ့ စာနာ နားလည် ပေးနေခြင်းမျိုးပင်တည်း။

“နဂိုတည်းကမှ ကိုယ့်ပင်ကိုဘဝကို အမှန်မမြင်နိုင်တဲ့ သူမျိုးဟာ အ
တွေးအခေါ်တွေ လုပ်ပုံကိုင်ပုံ ပြုမူပြောဆိုပုံတွေမှာ လည်း သာမန်လူ
တွေနဲ့ နည်းနည်းလောက်တော့လွဲနေ၊ တစ်မျိုးဖြစ်နေနိုင်တယ်ဆိုတာ
စာနာသဘောပေါက်ပေးထားရလိမ့်မယ် သမီး...”

အဲဒါဟာ ရောဂါ အခြေအနေတစ်ခု ဆိုရင်တောင် သူ့ဘဝကံ အကျိုး ပေးကြောင့် ဖြစ်လာရတာ၊ သာမန်လူထက် အကျိုးပေး ဆိုးနေတာ၊ ကံ မကောင်းတာ၊ နားလည်ပေးဖို့ ပဲ ရှိတယ်။ ဒီလိုဖြစ်ရကောင်းလားလို့ စိတ်တိုပြီး လိုက်ရန်လုပ်နေလို့ မရနိုင်တော့ဘူး။ အဲဒီလိုလုပ်တာဟာ မှန်ကန်တဲ့ ဖြေရှင်းနည်း မဟုတ်နိုင်ဘူး”

မိန်းမစိတ်ပေါက်နေတဲ့ ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက်ကို ယောက်ျားပီပီသသ ကျားကျားလျားလျားနဲ့ ဘဝမှန်ပြန်ရောက်လာစေဖို့ တိုက်တွန်းလမ်းညွှန် နှိုးဆော်ခြင်းမရှိဘဲ ကံနဲ့ ဝဋ်ကြွေးကိုပုံချပြီး “ရှိစေတော့” လို့ အလိုလိုက်ထားတာကကော မှန်ကန်တဲ့ ဖြေရှင်းနည်း ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ ချမ်းက ဒါကိုတော့ မေမေ့ကို စောဒကပြန်မတက်၊ ပြိုင်ပြောမနေခဲ့တာပါ။ ဘာလို့ ဆို ချမ်းသည် လည်း အဲဒီလို “ပြုပြင်ယူဖို့ ” ဆိုရင်တော့ ကိုယ်လည်း ပဲ မလုပ်တတ်၊ မသိလှသော အတိုင်းအတာ တစ်ခု ဖြစ်နေသည် လေ။

ဒီလိုနဲ့ ပဲ မေမေ ရှိစဉ်ကတည်းက တကျက်ကျက်၊ မတည့်အတူနေ အကြည်နဲ့ ချမ်းတို့ ဟာ (ဒါပေမဲ့လည်း များ သောအားဖြင့်ကတော့ ချမ်းကသာ မတည့်တာ၊ ကြည့်မရတာ၊ အမြင်ကတ်၊ စိတ်တို၊ ဒေါသထွက်နေတတ်တာပဲ ဖြစ်ပါသည် ။) မေမေပါ မရှိတော့ချိန်ကျတော့ ဗြုန်းစားကြီးပင် “လက်တွေ့ဘဝ” ဆိုတာကို ဘွားခနဲ ရင်ဆိုင်လိုက်ကြရပြီ။

ဒီနှစ်ယောက်ရဲ့ ရှေ့ခရီးအတွက် ဆိုတာကို ခေါင်းထဲရောက်ပြီး သွားလေသူအတွက် ပူဆွေးနေဖို့ ထက် မြန်မြန်ကြီးနာလန်ထ၊ ပုံမှန်ရောက်၊ လွမ်းဆွေးမနေအားတော့တဲ့ သမီးရင်း “ချမ်း” ဟာ “အမလေးနော်... အကြည် ဘယ်နှယ်နေခဲ့ရပါ့ မမရဲ့ ” ဆိုတဲ့ ဦးလေးဖြစ်သူ “အကြည်” ကိုပဲ (အမြင်ကတ်ကတ်ကြားက) ဆွဲထူဖေးမရင်း...“ကဲပါ...ကဲပါ။

မှီချင်းမှီ ချမ်းကိုပဲ မှီပါတော့” ရယ်လို့ တရားဝင် ခွင့်ပြုပေးလိုက်ရတော့တာ။

အဲဒီကတည်းကစလို့ ချမ်းနဲ့ အကြည်တို့ ရဲ့ မသင့်မတင့်မှုတွေဟာ ချမ်းဘက်ကချည်း တစ်ဖက်သတ်လိုလို (နီးပါး) ဖြစ်သွားခဲ့ရတာမို့ ချမ်းကလည်း ကိုယ့်စိတ်ကိုရော၊ အပြောကိုပါ လျှော့နိုင်သလောက်တော့ လျှော့ထားကာ စကားစမြည် အချီအချရယ်လို့ ရှိမနေအောင်ဘဲ ကြိုရှောင်ထားနေလိုက်တော့တာပါ။ နို့မို့ဖြင့် တူမနဲ့ ဦးလေး ဖြစ်လျက် ကိုယ်ကပဲ အငယ်ဖြစ်လျက် ထမင်းရှင်ကြီးမို့ မောက်မာတယ် ဖြစ်ရဦးမည်။

သူကတော့ (အသက်ကလည်း ဘယ်လောက်မှ ကြီးသေးတာလည်း မဟုတ်ဘဲနှင့် လေးဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ် ယောက်ျားကြီးတစ်ယောက် အဖြစ်နှင့်ပင်) လက်ဖြန့်ခံရသူ ပြောင်းသွားတာကိုပဲ မကျေနပ်၊ စိတ်မကောင်း ဖြစ်နေကာ သူကိုယ်တိုင်ကတော့ ရှေ့ထွက်၊ ဦးဆောင်လာမည့် သူတစ်ယောက် မဟုတ်ပြီတည်း။

ချမ်းက အိမ်ရှေ့ဖိနပ်ချွတ်ကလေးကနေ အိမ်တံခါးမကြီးဘက် လှမ်းထွက်လိုက်ပြီးမှ တံခါးပြန်ပိတ်ရအောင် နောက်ကနေ ကပ်လိုက်ပါလာသည့် အကြည့်ကို ပြန်ငဲ့ကြည့်လိုက်ကာ...

“အကြည် ဒီနေ့လည်း ရန်ပဲဖြစ်လာပြန်ပြီလား၊ ဘာဖြစ်လာသလဲ ချမ်း မသိချင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ ချမ်း ပြောပြီးပြီနော်၊ မေမေ ရှိတုန်းကလို ခဏခဏ အိမ်ပြောင်းဖို့ ဆိုတာ ချမ်း တတ်လည်း မတတ်နိုင်ဘူး၊ လုပ်ဖို့လည်း မရည်ရွယ်ဘူး။ တစ်ခါ တစ်ခါ အိမ်ရှာရ၊ ငှားရ၊ ပြောင်းရဆိုတာ ပိုက်ဆံကုန် အလုပ်ရှုပ်နဲ့ ။ ဒီဒဏ်တွေ ချမ်း မခံနိုင်ဘူး”

“မပြောင်းပါဘူးအေ...ငါနေတတ်အောင် နေမှာ ပါ၊ တကတည်း”

“ မဟုတ်ဘူး ၊ ချမ်းကတော့ နေတတ်အောင် ကြည့်နေနေပြီး ကြိတ်

မှတ် စိတ်ဆင်းရဲနေရမှာ မျိုးလည်း မလုပ်နိုင်ဘူး။ အကြည့် ဘာသာ ကြည့်နေလို့ ရလို့ ဆက်နေနေရင်လည်း ချမ်းက မနေနိုင်တော့ရင် အဆောင်တစ်ခုခုရှာပြီး သွားနေလိုက်တော့မှာ ပဲ။ အဲဒါပဲ”

အကြည့်မျက်နှာက ကွက်ခနဲ ပျက်သွားပြီးမှ ဘာမှ မဖြစ်သလို ဟန်ပြန်လုပ်လိုက်တာ သံဆန်ခါတံခါးကို ဆွဲပိတ်လိုက်ပါသည်။ ။ ချမ်းက သက်ပြင်းတစ်ခုနှင့် လှမ်းထွက်လာခဲ့ရင်း မေမေ့ကို တမ်းတမ်းတတ ပြင်းပြင်းပြပြကို သတိတရ ရှိလာမိတော့သည်။ ။ ဖေဖေ မရှိတော့ချိန်မှ စကာ ဒီအကြည်တစ်ယောက်၊ ဒီသမီးတစ်ယောက်နဲ့ မိသားစုသုံးယောက်ဝန်ကို မေမေ ဘယ်လိုအင်အားနဲ့ ထမ်းပြီး ရုန်းနိုင်ခဲ့သလဲ။ ချမ်းက တော့ နှစ်ယောက်စာမျှကိုပင် ပင်ပန်းစိတ်ဆင်းရဲလှပြီ။

*

အင်တာဗျူးဝင်မည့် အလုပ်တိုက်သို့ ရောက်မှ ပင် အချိန်မှား ရောက်လာခဲ့ပြီဆိုတာ ချမ်းက မှတ်မိလိုက်ရတော့သည်။ ။ ဒီအလုပ်တစ်ခုကို ဘယ်လောက်များ လိုချင်နေသလဲဆိုရင် ချိန်းထားတဲ့ အချိန်က နေ့လယ်တစ်နာရီမှ။ ။ အဲဒါကို ချမ်းက ခုမနက် ကိုးနာရီခွဲလောက်ကတည်းက အပြေးအလွှားနဲ့ အရောက်လာနေမိပါပြီ။

အလုပ်ဆိုတာ သင့်သင့်တော်တော် ကောင်းကောင်း မွန်မွန်နဲ့ ခန့်ခန့် ထည်ထည် အခြေအနေကောင်းကောင်း လေးဖြစ်ဖို့ ဆိုရင် တကယ်ရှာကြည့်မှ တကယ်ရှားကြောင်း သိရှိဖူးကြမည်ပင်။ လခကလည်း ခပ်နည်းနည်းနှင့် လမ်းစရိတ်မျှ မကာမိချင်၊ ဣန္ဒြေရရ တည်ခန့်သော အခြေအနေမျိုးလည်း သိပ်မဟုတ်၊ ကိုယ်တတ်မြောက်ထားတဲ့ ပညာကလေးတွေနဲ့ လည်း ဘာမှ မသက်ဆိုင်သော အလုပ်မျိုးဆိုရင် ကြေး (ဂျီး) များ ချင်သေးသည့် ချမ်းလိုမိန်းကလေးမျိုးအတွက် ဆိုရင်

တော ပိုဆိုးတာပေါ့။

ကံကလည်း အကောင်းစားကြီးထဲက မဟုတ်လှတဲ့ ချမ်းဟာ သင့်တော် အဆင်ပြေလောက်သည့် အလုပ်ကလေးတစ်ခုတလေ ရှားရှားပါးပါးများ ရပြီလားဆိုရင် Provation period (စောင့်ကြည့်အစမ်းခန့်) ကာလအပြီးမှာ တင် ပြန်ပြုတ်ချင်ပြုတ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်လည်း ချမ်းက မပြုတ်ရင် အလုပ်ဌာနကြီးကပြုတ်၊ လူလျှော့ ဌာနပိတ်၊ အလုပ်ပါသိမ်းသွားသည့် အဖြစ်မျိုးတွေကို ခြောက်လလောက်နှင့်တင် ကြုံရပြန်။

လုပ်ငန်းကလည်း ကောင်း၊ လစာကလည်း ကောင်း၊ ချမ်းလည်း အဆင်ပြေ ပျော်ရွှင် အထာကျလှသော အလုပ်တစ်ခုကို ရခဲ့တုန်းကတော့ အကြည်လေ... အကြည်။ ပြောရရင် စိတ်ကနာရပါတယ်။ “အေးအေးလေး ထိုင်စားနေတာ မဟုတ်ဘူး ” ဆိုတာ အဲဒါကိုပြောတာပေါ့။

ချမ်းရဲ့ အဲဒီအလုပ်က ညအိပ်ညနေ ပြည်တွင်းခရီးတိုများကို ခဏခဏထွက် ထွက်နေရတဲ့ အခါ အဲဒီ ကျားကိုးစီးစားမကုန်တဲ့ လေးလုံးခြောက်ဖက်ကြီးကလေ “ချမ်းက ဘယ်ရောက် ရောက်သွားမှန်း မသိဘဲ ပြန်လာမယ် မလာမယ်လည်း သေချာလား မသေချာလား မသိတဲ့ အိမ်မှာ သူတစ်ယောက်တည်း လေးငါးရက်လောက် တစ်ယောက်တည်း ကျန် ကျန်နေရတာ အားငယ်လွန်းလို့ ” တဲ့ ။

ပြော ပြောငို။ ကန့်ကွက်ပိတ်ပင် တားမြစ်။ အနှောင့်အယှက်တွေပြုနှင့်။ ချမ်းလည်း ဂရုကိုပြန်မစိုက်ဘဲ ပေယျာလကန်ပစ်ကိုထားတာ၊ အဖက်ကိုပြန်မလုပ် လှည့်မကြည့်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီလောက် တင့်တယ်ရယ်ရယ် နေ့စဉ်ရက်ဆက် နေ့ညမခွဲခြားဘဲ “အီ” နေတာမျိုးကြီးကို ဘယ်လိုအသည်းနှလုံး ကျောက်သားရှင်မျိုးကများ တစ်ပတ်ကျော်ကျော်ထက် ပိုသည်းခံ တင်းမာနေနိုင်မှာ တဲ့ လဲ။

“အဲဒီအိမ်ကနေ ထွက်သွားပစ်မည်” ဟု လည်း ခြိမ်းခြောက်ဖူးသော ချမ်းဟာ နောက်ဆုံးတော့ ကိုယ်ကပဲ လျှော့လိုက်ရကာ အဲဒီအလုပ်ကလည်း ထွက်၊ နောက်ထပ်အလုပ်တွေ ထပ်ရှာရမှာ လည်း “ခရီးထွက်နိုင်ရမည်” ဆိုတာမျိုး ပါလာရင် လှည့်ကြည့်လို့ ကို မရနိုင်တော့တာပါ။

ခုအလုပ်ကတော့ “ကွန်ပျူတာနဲ့ လက်ကိုင်ဖုန်းများ အရောင်းပြခန်းနဲ့ Service center” မှာ လုပ်ရမည့်အလုပ်မျိုး ဖြစ်ပါသည် ။ မြို့လယ်ကောင် ခရီးလမ်းပန်း အချက်အချာကျပြီး လူစည်ကားရာအရပ်မှာ မှန်တွေနဲ့ ချည်း ဆောက်ထားသည့် ကျယ်ဝန်းကြီးမားသော နှစ်ထပ်ဆိုင်ခန်းကြီးကို တွေ့ရကတည်းကကို ချမ်းမှာ အားကျငေးမောဖူးရပြီးပြီ။

ဝန်ထမ်းတွေရဲ့ ယူနီဖောင်းဝတ်စုံကို ဝတ်ဆင်ပြထားတဲ့ ယောက်ျားမိန်းမစုံတွဲ အရပ်ကြီး နှစ်ရပ်ကလည်း ပဲ ချမ်းကို ဖျပ်ဖျပ်လူးစေအောင် ဆွဲဆောင်ပြန်ကာ ဖယ်ရီလည်း ရှိ၊ လစာလည်းကောင်း၊ အေးစိမ့်သားနားနေတဲ့ နေရာမျိုးမှာ ကိုယ်တတ်ကျွမ်းတဲ့ လိုင်းမျိုးဖြစ်တဲ့ ကွန်ပျူတာ Sale & Servicing အပြင် စိတ်ဝင်စားစရာ လက်ကိုင်ဖုန်းကလေးတွေကလည်း ပါလိုက်သေးဆိုတော့။

ချမ်းမှာ အချိန်မှားပြီး အစောကြီး ကြိုရောက်လာမိသော်လည်း အိမ်ပြန်ဖို့ နဲ့ တစ်နေရာရာမှာ စားသောက်သွားထိုင်နေဖို့ ဆိုတာတွေကို ခေါင်းထဲမထည့်တော့ဘဲ လူသူမမြင်ရသည့် မှန်ပြခန်းကြီးကိုပဲ တံခါးကို အသာတွန်းဖွင့်ကာ ဝင်ချလာခဲ့ပါတော့သည် ။ တာဝန်ရှိသူတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တွေ့ရင် “ဒီမှာ ပဲ ဝင်ထိုင်စောင့်နေပါရစေ” လို့ ခွင့်တောင်းမယ်လေ။

“ဟား ဟား ဟား ဟား...ဟား ဟား...”

ကျယ်ပြောလှသော ဆိုင်ခန်းကြီးရဲ့ ရှေ့ဘက်ခန်းမကြီးထဲမှာ ဘယ်

သူတစ်ဦး တစ်ယောက်ကိုမှ မမြင်ရသေးသည် မို့ ကြောင်တောင်တောင် လေး ဖြစ်နေရသည့် ချမ်းတစ်ယောက် ရယ်သံကျယ်ကြီးများကြောင့် ခြေလှမ်းတွေပင် တန့်သွားရပါသည်။ ။

“မင်း မှတ်ထား၊ လောကကြီးထဲမှာ ဘာမှ မတတ်သေး မသိသေးတဲ့ အစိမ်းသက်သက်လား။ သိအောင်တတ်အောင် သင်ပေးလို့ ရတယ်၊ လူတိုင်းမှာ ဦးနှောက်တစ်လုံးစီတော့ ပါတာချည်းပဲ၊ ဉာဏ်ရည်အနည်းအများ ပေါ် မူတည်ပြီး အချိန်အတိုအရှည်သာကွာမယ်၊ တစ်နေ့တော့ တတ်လာသိလာကြမှာ ချည်းပဲ”

“ရလဒ်က မကွာဘူးလား”

“မင်းရဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတစ်ခုကို ထွက်အောင်ရောင်းပေးနိုင်ရင် ပြီးရော မဟုတ်ဘူး လား၊ တခြား ဘယ်လိုရလဒ်မျိုးကို ထပ်မျှော်လင့်နေသေးလို့လဲ။ အေး...မသိရင် သင်ယူလို့ ရတဲ့ အပြင်၊ စိတ်ထားတို့ အကျင့်တို့ ဆိုတာကလည်း ဗီဇက ဘယ်လိုပါပါ ပတ်ဝန်းကျင်နဲ့ အခြေအနေအရပ်ရပ်တို့ ကို ပြုပြင်ပြောင်းလဲပေးနိုင်ရင် အဲဒါတွေကလည်း ပြင်ယူလို့ ရတယ်ကွာ”

“ဟာ...ဒါကတော့...”

“ဟေ့ကောင်...ငြင်းမယ်မကြံနဲ့ ၊ မင်းအဖေကြီးက အလုပ်ခန့်ဖို့ လူရွေးဖို့ ကိစ္စအားလုံးကို မင်းဆန္ဒပဲ၊ မင်းခေါင်းပဲပုံထားတာ။ သူ့ရဲ့ တစ်သက်တာ ဆုံးမဩဝါဒတွေကို ဒီအချိန်မျိုးမှာ တော့ ခဏဘေးချိတ်ထားကွ၊ ငါပြောတာကိုသာ နားထောင်စမ်းပါ ...

မသိရင် သင်လို့ ရတယ်။ စိတ် ...ပြင်လို့ ရတယ်။ အကျင့် ပြင်လို့ ရတယ်။ တက်တက်ကြွကြွ မရှိတတ်တဲ့ ငပျင်းလား ရတယ်။ ပျင်းမနေ ဖျင်းမနေသာအောင် ကိုယ်က ဖန်းတီးပေးထားနိုင်ရင် ပျင်းချင် ဖျင်းချင်လို့

တောင် မရနိုင်တော့ဘူးပေါ့။ အဲဒီ မင်းအဖေကြီး အဓိကလို့ ထင်နေတဲ့ ဟာ အားလုံးက ပြင်ယူလို့ ရတာချည်းပဲ”

“ဟင်း ဟင်း ဟင်း... မင်းလုပ်မှ ပဲ ငါ့အဖေရဲ့ ဆုံးမဩဝါဒတွေ၊ မူတွေ ခံယူချက်တွေလည်း အလကားကို ဖြစ်ကုန်ရတော့မလို့ပဲ”

“အလကား မဖြစ်စေချင်ရင် တခြားနေရာမှာ သုံးလိုက်။ ဒီဆိုင်ရဲ့ လူရွေးအလုပ်ခန့်မဲ့နေရာမှာ တော့ ငါ့အကြံပြုချက်ကိုသာ အလေးအနက် ထားစမ်းပါ။ အဓိကက ဘယ်လိုမှ ပြင်လို့ မရ ပြုမရနဲ့ အချိန်ကြာပြီး လုပ်သက်ရလာမဲ့အခါမှာ လည်း တိုးတက်လို့ ကို မလာနိုင်မှာ က ‘ရုပ်’ ကွ”

နောက်ဘက်ခန်းထဲမှ ရယ်သံကျယ်များ ထွက်ပေါ်လာပြန်ပါသည်။ ။

“ရုပ်မလှတာကတော့ ဘယ်လိုမှ ကို ပြင်ယူလို့ မရနိုင်တဲ့ လိုအပ်ချက်ကြီးပဲ ကိုယ့်လူ။ မင်းတစ်ဆိုင်လုံးက Sale girl တွေအကုန် စင်ကာပူ၊ ကိုရီးယားပို့ပေးပြီး Plastic Surgery မျက်နှာတစ်ခုလုံး၊ တစ်ကိုယ်လုံး ခွဲစိတ်ကုသ ပြုပြင်ပေးနိုင်ရင်တော့လည်း တစ်မျိုးပေါ့။ အဲဒီလိုမှ မဟုတ်ရင်တော့ ခု အလုပ်ခန့်မယ် မဟုတ်လား။ ရုပ်သာကြည့်ခန့်။ ရုပ်က အဓိကပဲ။ ပြင်မရတော့မဲ့ဟာ တစ်ခုကိုသာ ခုကတည်းက သေချာအောင် လုပ်ထားပေတော့”

“ဟင်း ဟင်း ... ငါ့အဖေသာ ကြားရင်တော့ မင်းကိုကြိမ်နဲ့ တောင်လိုက်ဆော်ချင်မယ်ထင်တယ်”

“မင်းအဖေ ကြားစရာလည်း မလိုပါဘူး၊ ဒါ သူကျွမ်းကျင်တဲ့ လိုင်းလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ သူ့လို ‘ဆီ’ လိုင်းကတော့ကွာ ရုပ်က ဘာအဓိကကျမှာလဲ၊ သူ့ဘာသာ ဘာရုပ်ကြီးနဲ့ ပဲ ဆီကုန်သည် ကြီးလုပ်လုပ်၊ အလုပ်သမားတွေလည်း ဘာရုပ်ထွက်နေနေ၊ အချိန်တန်ရင် လူတွေဟာ အပြုတ်၊ အကင်တွေချည်း မစားချင်တော့တဲ့ အခါ သူတို့ ဖြန့်တဲ့ ဆီတွေကိုပဲ

အောင့်သက်သက်နဲ့ အားပေးရတော့မှာပဲ”

“အောင့်သက်သက်နဲ့ ဟား ဟား ဟား ”

“အေးလေ...အောင့်သက်သက်နဲ့ ပေါ့။ ဒီမှာ ငါလိုလူမျိုးကတော့ ဆီကိုသာ အောင့်သက်သက်နဲ့ ဝယ်စားရင်စားမယ်။ ဟဲန်းဖုန်းကိုတော့ ရုပ်ဆိုးမကြီးတွေ ရောင်းနေတဲ့ ဆိုင်ထဲ အောင့်သက်သက်နဲ့ ဝင်ဝယ်နေစရာ အကြောင်းမရှိဘူးကွ။ ဝန်ဆောင်မှုဆားဗစ်ပေးမှာ လား သရဲခြောက်လွှတ်မှာ လား၊ မသေချာတဲ့ ဆိုင်မျိုးထဲ ဘယ်သူကတော့ ဈေးဝင်ဝယ်ရဲမှာ လဲကွာ၊ မဟုတ်တာ”

အထဲက ပြောဆိုနေသမျှတို့ ကို အပြင်ကနေ အတိုင်းသား ကြားနေရသော ချမ်းသည် စီးစီးကျောကျောနှင့် လူမလိုင်၊ လူပလွှားအသံမျိုး အလိုလိုနေရင်း ထွက်နေသည့် လေသံတစ်ခုရဲ့ အဆုံးမှာ ယောင်ယမ်းပြီး ကိုယ့်မျက်နှာလေးကိုပင် ကိုယ့်လက်နှစ်ဖက်နှင့် အသာပြန်စမ်းလိုက်မိပါသည်။ ။

ဒုက္ခပါပဲ...ဒီလိုသာ ဆိုရင်တော့ ။ ချမ်း ဒီနေ့အဖို့ ဝတ်စားပြင်ဆင်လာတာတွေဟာ တကယ်ပဲ ရုပ်အဓိကထားရွေးတော့မယ်ဆိုရင် အံဝင်ခွင်ကျ အဆင်ပြေပြေမှ ရှိပါ့မလား။ ဘယ်တုန်းကမှ ကိုယ့်မျက်နှာပေါ်ကို သနပ်ခါး၊ မိတ်ကပ် တစ်ချက်မတင်ခဲ့ဖူးတဲ့ ချမ်းဟာ အဝတ်အစားနဲ့ ဆံပင်ပုံစံတို့ ကိုတော့ သပ်သပ်ရပ်ရပ်နဲ့ ကြည့်ပျော် ရှုပျော်လောက်ရှိအောင် ကြိုးတော့ ကြိုးစားခဲ့သေးတာပဲ မဟုတ်လား။

“ဟား ဒီတစ်ယောက်ဆို သူပြပေးမဲ့ Laptop လိုဟာမျိုးကို ယုံယုံကြည်ကြည် ဝယ်ချင်ဖို့ နေနေ သူ အပေါက်ဝမှာ ရပ်နေရင် အဲဒီဆိုင်ရှေ့ကို ငါ ယောင်လို့ တောင်မှ လမ်းဖြတ်မလျှောက်ဘူး”

အောင်မလေးလေး...ဒီလောက်ဝနေမှ တော့ ဘာလို့ ဒီလောက်စမ

တိကျနေတဲ့ ယူနီဖောင်းမျိုးထဲကို အတင်းသွတ်၊ ဝင်ချင်စိတ်ရှိနေရသေးတာလဲ၊ အားမနာဘူးလား မသိဘူး”

ပြောသည့်သူက တစ်ခွန်းပြောလိုက်၊ ရယ်သည့်သူတွေက ဝိုင်းရယ်လိုက်။ ချမ်းသည် လူရှင်းနေသော အရှေ့ခန်း၊ ခန်းမကျယ်ကြီးရဲ့ မှန်ကောင်တာတွေ အလယ်မှာ ကြောင်ရပ်နေမိရာက အသံတွေထွက်ပေါ်နေရာ ဆိုင်နောက်ဘက်ထဲသို့ တစ်စချင်း တစ်လှမ်းချင်း တိုးဝင်လှမ်းနေမိပါပြီ။ လာတင်ထားသည့် လျှောက်လွှာတွေကို အပုံလိုက် အလယ်ချပြီး ဝိုင်းဟားနေကြဟန်၊ အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကိုလည်း ရင်နာနာ စိတ်ဆာဆာနှင့် တစ်စစ်စစ် ဖြစ်လို့ လာရသည် ။

တွေ့ပါပြီ။ ဒုတိယခန်းရဲ့ မှန်တစ်ဝက်၊ အုတ်အပိတ်တစ်ဝက် ရုံးခန်းငယ်တစ်ခု အတွင်းမှာ ဒီဆိုင်ရှင်ရဲ့ သားဟု (လျှောက်လွှာလာတင်ကတည်းက) ကြိုသိ မျက်မှန်းတန်းထားမိပြီးသား လူတစ်ယောက်နှင့် နောက်ထပ် သုံးလေးယောက်။ ဆိုင်ရှင်သား အပါအဝင် အားလုံးတို့ ဟာ တစ်ချက်အကြည့်နှင့်တင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံ၊ ကုံလုံကြွယ်ဝ၊ မိဘချမ်းသာဆိုတဲ့ အခြေအနေ အသိုင်းအဝိုင်းတွေထဲကပဲ ဆင်းသက်လာကြရသူတွေမှန်း သိသာ ထင်ရှားလှသော ဟန်ပန်၊ ရုပ်ရည်၊ အနေအထားတို့ နှင့်။

ထင်သည့်အတိုင်းပင် သူတို့ ရဲ့ ရှေ့မှာ က သူများ တကာတွေရဲ့ လျှောက်လွှာတွေ တစ်ပုံတစ်ထပ်နှင့်။ အလုပ်ရလိုသူတို့ ရဲ့ ကိုယ်ရေးရာဇဝင် အချက်အလက် ဆိုတာတွေဟာ ကိုယ်နှင့် ထိုက်တန်တယ်ထင်တဲ့ ၊ ကိုယ်ရလိုက်တဲ့ ဒီအလုပ်တစ်ခုအတွက် ကြည့်ရှုအကဲဖြတ် စစ်ဆေးနိုင်အောင် တင်ပြထားတာသာဖြစ်ပြီး ခုလို အုပ်စုဖွဲ့ ဟားတိုက်၊ တလွဲအသုံးချနေကြဖို့ မဟုတ်တာကို နားလည်နိုင်လောက်တဲ့ လူမှုရေးအသိစိတ်နဲ့ စည်းကမ်းလည်း တစ်စက်မှ မရှိကြပါကလား။

မရှိဆို သူတို့ ရဲ့ ပုံဟန်တွေဟာ အလုပ်တစ်ခုရဖို့ ပင်ပန်းစိတ်မောရခြင်းကြီးစွာနဲ့ ရှိဖူးဖို့ နေနေ၊ “အလုပ်လျှောက်တယ်” ဆိုတဲ့ အဖြစ်မျိုးနဲ့ တောင် ကြုံဖူး၊ ထိတွေ့ဖူးတဲ့ သူတွေနဲ့ မှ မတူတာ။ ချမ်းမှာ ထိုမြင်ကွင်းကို ကြည့်နေရင်းပင် ရင်က နာသထက်နာကာ ဒေါသ ပါ ထွက်ချင်လာရပါပြီ။

“ဟာ...ဘာရုပ်လဲကွာ၊ ဒါကကော ရုပ်ဆိုးလိုက်တာ”

“ဘာပြောတယ်”

ဦးဆောင်ဟားတိုက်နေသူ ဒီတစ်ချီ ကောက်ကိုင်လိုက်တဲ့ ကိုယ်ရေး ရာဇဝင်ဖောင်ဟာ ချမ်းရဲ့ လျှောက်လွှာပဲဟု သိလိုက်ရချိန်၊ သူ့နှုတ်ကစကားသံ ထွက်လာချိန်နှင့် စိတ်မထိန်းနိုင်တော့တဲ့ ချမ်းရဲ့ စူးစူးဝါးဝါး အော်ပစ်လိုက်သံလေး ထွက်လာချိန်တို့ က တစ်ခုပြီးတစ်ခု ဆက်တိုက် ဖြစ်ပွားသွားကြပါသည်။ ။

မှန်ခန်းလေးထဲမှာ လွတ်လပ်ပေါ့ပါးစွာ ထင်တိုင်းကြဲနေခဲ့ကြတဲ့ လူငယ်တစ်အုပ်စုလုံး ထိုင်ရာက ထရပ်သူရပ်၊ စားပွဲတစ်ခုပေါ် လှဲအိပ်နေရာက ထထိုင်သူထိုင် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား၊ တအံ့တဩ၊ အားတုံ့အားနာ တစ်မျိုးကြီးတွေ ဖြစ်ကုန်ကြပါသည်။ ။ အလုပ်ရှင်ရဲ့ သားအဖြစ် မှတ်မိနေသူ တစ်ယောက်ကတော့ ချမ်းရောက်ရှိနေတဲ့ အခန်းဝသို့ပင် လှမ်းပြီး ရောက်ရှိလာသည်။ ။

ဦးဆောင်ဟားတိုက်နေသူ တစ်ယောက်ကတော့ ဆုံလည်ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေရာက ခုံကိုပဲ တစ်ပတ်လည်လှည့်ပစ်လိုက်ကာ ချမ်းဘက်သို့ လှည့်ကြည့်လာပါသည်။ ။ သူကတော့ဖြင့် တခြား သူ့အဖော် သူငယ်ချင်းတွေလို အလွယ်တကူနှင့် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား၊ တအံ့တဩကြီးတွေ ဖြစ်တတ်မည့်ပုံမရ။ အားတုံ့အားနာ ဖြစ်သွားရဟန်မျိုးလည်း တစ်စက်

မှ မရှိ။

ချမ်းဘက်သို့ အကြည့်ရောက် လာပြီးမှ သူ့လက်ထဲကိုင်ထားလျက် သား ဆက်ရှိနေဆဲဖြစ်သော ချမ်းရဲ့ လျှောက်လွှာဆီ အကြည့်တစ်ချက် ပြန်ပို့လိုက်ပြီးလျှင် ဓာတ်ပုံနဲ့ လူကို တိုက်ကာ တိုက်ကာ ကြည့်နေရင်း ...

“ဪ”

ရုတ်တရက်မို့ စိတ်မထိန်းလိုက်နိုင်ဘဲ စိတ်လိုက်မာန်ပါ။ စိတ်လွတ် လက်လွတ် အော်ဟစ်လိုက်မိသော ချမ်းမှာ ရွယ်တူ သူစိမ်းယောက်ျား လေး လေးငါးယောက်နှင့် ကိုယ်တစ်ယောက်တည်း ဆိုသည့် အသိကို ပြ န်ဝင်လာချိန်မှာ တော့ ခပ်အမ်းအမ်းကြီးပင် ဖြစ်သွားရပါသည်။ ။ ပြီးကျ တော့ အဲဒီသူစိမ်းယောက်ျားလေးများ ထဲမှ တစ်ယောက်က ကိုယ်အရမ်းလိုချင်နေတဲ့ အလုပ်တစ်ခုမှာ အလေးထား၊ အရာထားရမဲ့ အလုပ်ရှင်ရဲ့ သား ဖြစ်နေပြန်သည် လေ။

“ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ မသိဘူး ခင်ဗျ”

အလုပ်ရှင်ရဲ့ သားကပင် စတင်၍ ချေငံယဉ်ကျေးစွာ မေးလာပါသ ည် ။

“အချိန်မှားလာတာပါ”

“ခင်ဗျာ”

“အင်တာဗျူးဖြေဖို့ ပါ။ တစ်နာရီကျမှ ခေါ်ထားပေမဲ့ အချိန်မှားပြီး ရောက်လာတာနဲ့ ”

“ဪ...အဲဒါဆိုလည်း အချိန်ကမကျသေးတော့ စတာကတော့ စဖြ စဦးမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ တစ်ခါတည်း ထိုင်စောင့်မယ် ဆိုရင်တော့ ရှေ့ခန်း

မှာ လည်း နေလို့ ရတယ်။ အင်တာဗျူးလုပ်မဲ့ အပေါ်ထပ်မှာ လည်း တာဝန်ခံရှိနေတယ်လေ။ ရှေ့လေ့ကားကပဲ တက်သွားလိုက်ပါ”

အလုပ်ရှင်ရဲ့ သားဖြစ်သူမှာ နဂိုကလည်း ငြိမ်းချမ်းချိုသာတတ်သော သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပုံရပါသည် ။ ခုလောလောဆယ်မှာ တော့ သူတို့ တွေဘက်က စည်းကမ်းမရှိ၊ ယဉ်ကျေးမှု၊ လူမှုရေးနှင့် လုပ်ပိုင်ခွင့်တို့ ကို ပါ ချိုးဖောက်ထားမိသလို၊ အလွန်လိုဖြစ်နေတာကို သိသွားတဲ့ သူအဖြစ် ချမ်းကို ပိုပြီးတော့တောင်မှ ပြေပြေပြစ်ပြစ်နှင့် ဆက်ဆံလိုပုံ ရနေသေးသည် ။

ချမ်းဘက်ကလည်း အဲဒါကို အထူးအခွင့်အရေးယူပြနေဖို့ မရှိပါ။ သူချေငံ၊ ကိုယ်ချေငံပေါ့။ အဲဒီမှာ မှ ကိုယ်က အလုပ်လိုချင်နေသူအဖြစ်နှင့် ဆိုလျှင် ပိုလို့ တောင် နားလည်သိတတ်မှုရှိရဦးမည် မဟုတ်လား။

ထိုအချိန်မှာ ပင် ချမ်းရဲ့ လျှောက်လွှာကို ခုထိဆက်ကိုင်ထားဆဲဖြစ်သူက အလုပ်ရှင်ရဲ့ သားရှိရာ အပေါက်ဝသို့ သူပါထွက်လျှောက် လာပြီး နောက်ဘက်နားမှာ အသာကပ်ရပ်လိုက်ကာ (သူကတော့ ချမ်း မမြင်နိုင်၊ မသိနိုင်၊ မကြားနိုင်အောင်ပါလို့ ဆင်ခြေပေးရင် ပေးမှာ ပေါ့လေ။ ဒါပေမဲ့ မြင်သာ၊ သိသာ၊ ကြားသားကြီး ဖြစ်နေသော လှုပ်ရှားမှုတွေ အသံမျိုးတွေနှင့်ပဲ)

“နေပေ့စေ ပြန်လွှတ်လိုက်တော့၊ ဘာလို့ စောင့်ခိုင်းထားမှာ လဲ၊ ပြန်လို့ ရပြီလို့ ပြောလိုက်တော့”

လက်ကလည်း နောက်ဘက်ကနေ ကုတ် ကုတ်နေလိုက်သေးသည် ။ အသံကတော့ လေသံသဲ့သဲ့။ ဒါပေမဲ့ ဒီလောက်ကြီး ကပ်ရပ်နေကြတာ မကြားဘဲ ရှိပါ့မလား။ အလုပ်ရှင်ရဲ့ သားခမျာ သူနဲ့ ဘယ်လောက်မှ မဝေးတော့တဲ့ ချမ်းလည်း ကြားမှာ ၊ မြင်မှာ ပါပဲ ဆိုတာကို ရိပ်မိနိုင်သူမို့ မျက်

နှာကြီးက ပိုပြီးအားနာနာ အီလည်လည်ပုံ ပေါက်လာပါသည်။ ကုတ်ကုတ်နေသောလက်တို့ ကိုပဲ နောက်ပြန် ပြန်ရိုက်ထုတ်ပစ်နေကာ ထိုသူနှင့် နည်းနည်းကွာသွားအောင် ပြင်ရပ်လိုက်သည်။ အဲဒါကိုပဲ သူက မလျှော့နိုင်သလို ထက်ကြပ်ကပ်လိုက်လာကာ...

“ဒါမျိုးရုပ်လောက်ကို ဘာလို့ ရွေးရမှာ လဲ၊ ငါ ခုနတစ်ချိန်လုံး ပြောနေတာ ဒါကိုပဲ ပြောနေတာ”

“ကျွတ်...ဟိတ်ကောင်၊ ခဏနေစမ်းပါ”

အလိုလိုနေရင်းကိုက စိတ်တို၊ စိတ်ဆတ်နေဖို့ ဝန်မလေးတတ်သူ ဖြစ်ရတဲ့ အထဲ၊ စိတ်ထိန်းတတ်ဖို့ လည်း ဝါသနာမပါလှသည့် ချမ်းတစ်ယောက် ရင်ထဲမှာ တကျိကျိနှင့် ပြန်ဖြစ်လာရပြန်ချေပြီ။ သူများ တကာအရမ်းလိုချင်နေတဲ့ အလုပ်ကို လာဖျက်ဆီး၊ ဝင်နှောင့်ယှက်နေတာ ဖြစ်နေတဲ့ အပြင်၊ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ရှေ့တင်ကြီးထားပြီး နှိမ့်ချပြောဆိုနေတာမျိုးလေ။ ဘယ်လောက်ပဲ မသိအောင် လုပ်နေသလို လို ဟန်ပြထားသော်လည်း ဒါဟာ ပေါ်တင်စော်ကားမှုပဲ။

“မလှဘူး။ အားနာမနေနဲ့ ၊ ဓာတ်ပုံထက် အပြင်မှာ က ပိုလို့ တောင်မှ မလှသေး”

ဟိုလူဟာ ပြောနေရင်း၊ ကြည့်နေရင်း၊ သူ့သူငယ်ချင်းကိုယ်၌ က ဟန့်တားနေရင်းကပင် ပေါ်တင်ပဲ နောက်တစ်ခွန်း ထပ်ဆင့်ထွက်လာပြန်ပါသည်။

ဒီတစ်ခါမှာ တော့ ချမ်းဟာ “အလုပ် အလုပ်” ဆိုတဲ့ တစ်မျက်နှာတည်းနဲ့ ပဲ ဒီစော်ကားမော်ကားမှုကြီးကို မျက်စိမှိတ်ငြိမ်ခံနေဦးမည် ထင်ပါသလား။

“ဒီမှာ ...သူများ တကာတွေကို မလှဘူးတွေ၊ ရုပ်ဆိုးတယ်တွေ၊ ဝတယ်တွေ၊ သရဲတွေ လျှောက်ပြောထွက်နေရအောင် ရှင့်ရုပ်ကကျတော့ ဘယ်လောက်များ ချောမောလှပနေလို့ လဲ ...ဟင် ရုပ်ဆိုးတယ်ဆိုတာ ရှင့်လိုရုပ်မျိုးကိုမှ ခေါ်တာ။ အရမ်းရုပ်ဆိုးတာပဲ ရုပ်ဆိုးကြီး။ ကြည့်ရ မြင်ရတာ ကြောက်တောင် ကြောက်မိတယ်...”

ရုပ်ကဆိုးရတဲ့ အထဲ စိတ်ဓာတ်ကကျတော့ မကောင်းထားလိုက်သေး။ သူများ တကာတွေကို ဝေဖန်ပြောဆိုလိုက်၊ အလုပ်မရအောင် ဖျက်ဆီးနှောင့်ယှက်လိုက်နဲ့ ။ ကိုယ်တိုင်က လူပေါ်ကြော့ဆိုတော့ သူများတွေရဲ့ အလုပ်ထဲ ဝင်နှောင့်ယှက်၊ ဖျက်ဆီးရတာလောက်ကတော့ အကင်းလောက်ပဲနေမှာ ပေါ့၊ ဘယ်ဝန်လေးနေပါ့မလဲ...

ရုပ်ဆိုးသလောက် စိတ်ပုပ်ပြီး ပေါ်ကြော့ဖြစ်နေတဲ့ လူမျိုး ဒီတစ်ခါသာ တွေ့ဖူးသေးတယ်”

“ဟာ ...ဟာ...မင်း...

ချမ်းဟာ ဝိုင်းအုံကြည့်နေကြတဲ့ သူစိမ်းယောက်ျားလေးများကိုရော၊ မျက်နှာထားက တစ်မျိုးဖြစ်သွားပြီးမှ ရယ်ချင်ရိပ် သန်းလာပုံရတဲ့ အလုပ်ရှင်ရဲ့ သားကိုသာမက၊ သူ့ကျတော့ ပျစ်ပျစ်နှစ်နှစ် ချိုးချိုးဖဲ့ဖဲ့တွေ လိုက်ပြောထွက်နေပြီး သူပြန်အပြောခံရတဲ့ အလှည့်ကျတော့ မျက်နှာကြီးနီရဲ၊ မျက်လုံးကြီးပါ ပြူးထွက်ကာ မခံမရပ်နိုင်တွေ ဖြစ်နေတဲ့ ဟိုလူကိုပါ ဆတ်ခနဲ ကျောခိုင်းချန်ထားရစ်ခဲ့ကာ အေးစိမ့်ခမ်းနားနေတဲ့ မှန်အဆောက်အအုံကြီးထဲက ပြန်လှည့်ထွက်လာခဲ့ပါချေပြီ။

“တဟာဟာ” အော်မြည်ကာ ရှုံ့မဲ့ဖြစ်ပျက်နေတဲ့
မျက်နှာကြီးကိုလည်း ဆတ်ခနဲ ကျောမခိုင်းဖြစ်ခင် လက်ညှိုးနဲ့ အတိအကျ ထိုးညွှန်ကာ...

“ခုလိုဆိုတော့ ပိုလို့ တောင် ဆိုသေး။ ဒါကြီးမြင်ယောင်နေတာနဲ့ တင် ခုညတော့ ကောင်းကောင်း မှ အိပ်လို့ ပျော်နိုင်ပါ့မလား”

ကဲ...ပြီးရော။ တကယ်တမ်းကျတော့ ခုလိုလုပ်ချပစ်နိုင်ခဲ့မှ သာ ဒီည အဖို့ က ကောင်းကောင်း ကို ပိုအိပ်ပျော်မှာ ပါ။ နို့မို့ဖြင့် တစစ်စစ် တနံ့နံ့နဲ့ စဉ်းစားလိုက်တိုင်း ပိုပိုဒေါသက ထွက်နေရမည်။ အလုပ်လား...။ မရနေပေါ့။ ဒါမှ ဒါ မရမက အသည်းအသန် လိုချင်နေမိသည် မှန်သော်လည်း “ဒါမှ မရခဲ့ရင်” ဆိုပြီး အရန်ထားတဲ့ အလုပ်မျိုးတွေလည်း ရှိပါသေးတယ်လေ။

ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် “ငါဟုတ်လှပြီ လှလှပြီ ကြည့်ကောင်းလှပြီ” ရယ်လို့ စိတ်ကြီးဝင် တမင်တင်းထားတတ်ကြပြီး တကယ့်တကယ်တမ်းမှာ ကျတော့ လုံးဝဥသံကို ကြည့်မကောင်းမလှပကြတဲ့ သူများ ဟာ “မလှဘူး...ရပ်ဆိုင်းတယ်” လို့ များ အပြောခံရရင် ထွန့်ထွန့်လူး မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး ဒေါမာန်တွေကြီးလာတတ်ကြရောတဲ့ ။ ဟိုလူတစ်ယောက်တော့ ခုချိန်လောက်ဆို ဒေါသထွက်ရလွန်းလို့ ဘီလူးနဲ့ တောင် တူနေလောက်ပြီ။

ဒါဆိုရင် ချမ်းကိုယ်တိုင်ကရော။ အဲဒီတုန်းက ဘာကြောင့် ဒီလောက် ဆတ်ဆတ်တုန် ဒေါသထွက် ဖြစ်သွားကာ ကိုယ်သိပ်လိုချင်နေလှတဲ့ အလုပ်မျိုးကိုတောင် စွန့်နိုင်တဲ့ အထိ ဖြစ်သွားရတာလဲ။ အဟက် ဟက်။

ချမ်းသည် အလုပ်ရမလာတာကို ဝမ်းနည်းစိတ်တိုမနေတော့ဘဲ ရယ်ချင်စိတ်တောင် ပေါက်လာနိုင်သေးသည့် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ထူးဆန်းစွာ အံ့သြနေမိလေသည် ။

